

La (i)Union!

Suntem la început de stagiune. În teatre se repetă, se fac audiții, se alcătuiesc distribuții. Spectatorii așteaptă curioși și nerăbdători să afle ce ne va aduce nou acest an teatral. Redactorii revistei noastre au auzit că, undeva în șoseaua Panduri, în spatele Academiei Militare, o echipă muncește de zor să amenajeze un teatru. Am purces la verificarea informației. Greu de crezut, dar ea s-a dovedit a fi adevărată.

Celor obișnuiți să asimileze imaginea unui teatru cu cea a unor clădiri somptuoase (mult prea mari pentru slaba activitate pe care o găzduiesc) nu le va veni ușor să-și închipuie că în spatele unui zid obișnuit, care adăpostește o firmă de construcții, se „ridică” și un teatru. De fapt, cele două săli sunt aproape gata, iar replica Ziței: „Hai la Union” va deveni actuală. Purtând acest nume, Union, noul teatru particular, construit din fondurile puse la dispoziție de fundația Art'Millennium, al cărei membru de onoare este Alexandru Bratu, directorul general al firmei Drupo, va păstra ceva din tradiția fostului Union: aici se deschide o grădină de vară, cu aproximativ două sute de locuri, cu o scenă mare ce urmează să fie dotată cu toate echipamentele necesare montării spectacolelor de orice fel: teatru, dans, revistă, prezentări de modă. Cu o singură condiție, insistă domnul Bratu: „Să fie de calitate”. Continuând „cercetările”, am descoperit, în interiorul clădirii, o sală, cea mică – așa i se spune –, ce poate adăposti vreo 60-70 de spectatori. Un studio intim în care se repeta. Am ajuns acolo tocmai când regizorul Alexandru Vasilache își anunța interpretele celor **Trei surori** (Profira Serafim – Olga, Silvia Luca – Mașa, Nicoleta Rusu – Irina) că vor-face o mică pauză pentru a se aranja luminile. Am profitat și eu de acest moment, dorind să mai aflu câte ceva de la Alexandru Vasilache.

- Am fost contactat pentru un proiect la sala mică de la Union. Am ales **Trei surori** pentru că mă obseda întrebarea: ce se întâmplă cu aceste fete după plecarea garnizoanei? Spectacolul se va numi Olga, Mașa, Irina. Voi încerca să scot în evidență toate stările lor. Cele trei actrițe vor juca și celelalte personaje din textul lui Cehov, adică și

pe Tuzenbach, Verșinin, Solionii...

- **Ați schimbat ceva din text?**

- Am schimbat uneori timpul verbelor, de la prezent la trecut. În plus, încep, cu finalul piesei, cu momentul plecării unității militare. Cele trei surori rămân singure, dar viața lor trebuie să continue. Și m-am întrebat: cu ce rămân ele în acest oraș de provincie? Doar cu amintirile... Astfel începe depănarea poveștii lor. Sosirea militarilor, discuțiile dintre ei, viața lor de atunci, cum erau – în viziunea surselor – Verșinin, Tuzenbach... Ele trec aceste momente prin propria lor ființă, joacă, mimează, comentează... Se prind într-un joc. Îl reiau, de fapt. Amintindu-și diferite scene din trecut, le joacă din nou. Trăiesc în balans între faptele petrecute deja și cele din realitate. În timp ce se aude marșul, ele spun replica: „Pleacă, pleacă băieții noștri”, după care marșul revine ca un leit-motiv. De fapt, în timpul acestui marș din final are loc întregul spectacol. Atunci ele își amintesc, în câteva clipe, toată viața lor.

momente de microcosmos. La fel și aici. Simțim chiar și parfumul acestor fete, adierea pe care o degajă mișcarea lor. Auzim foșnetul hainelor...

- **Ați vrea să montați următorul spectacol tot aici?**

- Dacă ideea mea va avea „priză”, dacă spectacolul va avea succes, cred că voi mai fi contactat. Mi-aș dori acest lucru. Dar este un teatru particular, care investește în producțiile sale și are libertatea de a alege. Dacă voi face lucruri bune, probabil că voi fi în atenția producătorului.

Am vorbit apoi cu actrițele, care și ele cred în atmosfera de concurență pe care o impune existența teatrelor particulare. Nu le înspăimântă deloc această perspectivă, ci, din contră, consideră că astfel se poate lupta împotriva deprofesionalizării, a „pilelor” și că doar așa se poate face un act artistic de calitate. Acesta am înțeles că este și scopul Teatrului Union. Se dorește ca spectatorii să plece de aici bine-dispuși, dar și cu nevoia de a medita pe marginea

Profira Serafim, Nicoleta Rusu, Silvia Luca în **Olga, Mașa, Irina** după Cehov, Teatrul Union, regia: Alexandru Vasilache

- **Cum ați lucrat acest spectacol pe scena de la Union?**

- Am avut experiența unei săli studio la Teatrul Național din Chișinău. Îmi plăcea. În sala mică, având doi-trei actori, puteam să descopăr nuanțe, anume gesturi care deveneau semnificative într-un asemenea spațiu,

celor văzute. Cei din teatru cred că vor avea public, chiar dacă nu se află în centrul Bucureștiului. Ei spun că aici va fi „centrul” pentru cei care „vor să aplaude un spectacol bun”. De ce, îmi explică domnul Bratu:

- Aș vrea ca Unionul să fie o replică la celelalte teatre bucureștene. Este con-

struit cu bani privați, are un management ce nu merge pe ideea de salariați permanenți (în afară de echipa tehnică, indispensabilă). Ne propunem să colaborăm cu actori, regizori, scenografi care vor fi angajați pe proiecte. Vrem să demonstrăm că se poate face teatru fără să dezbraci actrițele pentru ca să obții succes. Teatrul nu înseamnă asta. Dar se practică acest gen. Mă doare faptul că prinde, uneori, și la public. Arta nu presupune să faci bani din orice.

- Cum vă veți alege colaboratorii?

- Suntem deschiși să primim oferte din partea tuturor. Îi vom căuta și noi pe aceia despre care auzim că au proiecte interesante, că doresc și încearcă să facă un teatru de calitate.

- Vor avea trecere mai întâi cei care propun un proiect ce are deja sponsori?

- Nu trebuie să vină nimeni cu sponsori. Doamna Profira Serafim, președinta fundației Art'Millennium, va analiza proiectul împreună cu oamenii de cultură pe care se bazează, cu specialiști, iar dacă este bun, adică satisface cerințele lor, care sunt exigente, va fi acceptat. Pentru noi este mai puțin

important câți bani obținem. Important este să avem spectacole de calitate. Asta dorim să oferim publicului! Dacă inițiatorul proiectului respectiv va avea și el sponsori, nu ne deranjează, vom fi coproducători.

Trebuie să recunosc că m-am simțit foarte bine în mijlocul acestor oameni. M-a încărcat de energie și, de ce să nu spun, optimism ideea înființării unui teatru particular, care intenționează să producă spectacolele pe care le va prezenta fără să meargă – utopic, ce-i drept – la profit. Dar nu m-am putut opri să nu mă întreb dacă va rezista. Domnul Bratu zice că da, și asta pentru că l-am gândit astfel. Va avea puterea să stea pe propriile-i picioare, nu se va baza pe fonduri bugetare, sau pe alte fonduri care pot chiar lipsi la un moment dat. Mă refer la incasări.

- Ce credeți că aduce nou acest teatru?

- Dorișta calității și un nou tip de manageriat. Actorii, regizorii vor fi plătiți din fonduri private, ale teatrului, iar ei vor câștiga acești bani muncind cu adevărat. Vor simți un raport real și cinstit între munca lor și câștig. Nu

aduc nici o jignire teatrelor bugetare, dar am fost consilier la primărie și am văzut ce se întâmplă. De multe ori sunt bani iroșiți. Dacă un spectacol este pus în scenă, iar după aceea nu se mai joacă, în el s-a investit degeaba. Doar ca să se dea de lucru actorilor. Este și un consum de energie inutil. Am auzit și justificări de genul: „Păi dacă am 50 de actori, ce să fac? Trebuie să le găsec tuturor de lucru!” Eu le dau bani numai pentru ceea ce fac. Consider că acel regizor sau actor care nu urmărește ca spectacolul lui să se joace un număr semnificativ de reprezentații, a vrut să ia niște bani și atât. Nu l-a interesat actul artistic.

Într-un moment de criză, când lipsește o lege a teatrelor, când banii de la buget sunt tot mai puțini, cineva s-a hotărât să investească în cultură. Nu știm ce va fi mai departe, dacă teatrul va rezista, dacă va avea succes sau nu, dacă inițiatorii acestui proiect vor reuși să-și țină promisiunile. Indiferent de ce va fi, această acțiune înseamnă, astăzi, un eveniment și, totodată, o provocare.

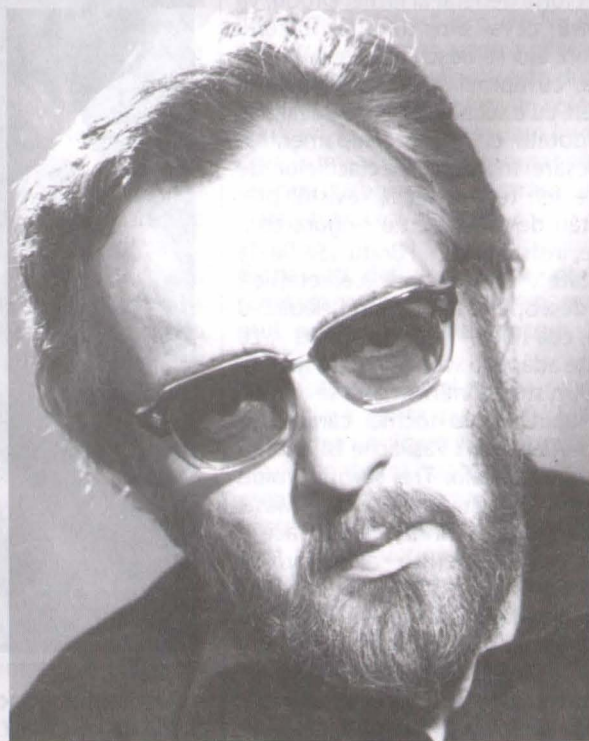
Alina Mang

Sa aniversări

Un artist esențial

Afost sărbătorit, de către colegi, oameni de teatru, de către profesori și studenți ai Universității Ecologice, Constantin Codrescu, unul dintre actorii esențiali ai scenei și ecranului românesc, profesor de actorie la cea mai veche școală particulară din țară, pentru împlinirea a șaptezeci de ani de viață și cincizeci de ani de viață în slujba artei. S-au rostit cuvinte emoționante de laudă la adresa actorilor români și la adresa sărbătoritului, ca întotdeauna în astfel de împrejurări. S-a vorbit despre talent, despre munca neobosită în serviciul teatrului, despre efortul admirabil de a forma noi generații de actori, despre roluri.

Dincolo de toate cuvintele patetice, stăruie în memoria noastră chipul unui Codrescu tânăr, jucând magistral în filmul *Moara cu noroc* al lui Victor Iliu, vocea inconfundabilă pe care i-am auzit-o în atâtea rânduri la radio, interpretând zeci, poate sute de personaje, și, suprasă acestora, figura leonină de azi a actorului, dovadă că amintirile nu sunt fantasma, crâpele evanescente, ci imagini reale, puternice, indelebile.

Ne aflăm în fața unuia dintre actorii noștri esențiali ai ultimelor decenii și căruia revista „Scena” îi urează prezență vie încă mulți ani în câmpul artei românești.

D. S.